

L'últim llibre de L'Andreu...

- Ding! Dong!
- Qui és?
- Soc jo, l'Andreu. Obre la porta.
- Caram! Vens tot xop... posa ací el paraigues.
- Si... ara està plovent amb ganas... Què fas? Com estàs?
- Estava llegint. Ja saps que aquesta és també la meua debilitat. Vine, passem a la sala.
- Quin llibre llegeixes?
- "La primera educació sentimental", de Gustavo Flaubert.
- D'en Flaubert només he llegit "Madame Bovary" -famosa arreu del món- però aquesta altra novel·la encara no la he llegida, pareix interessant.
- És una crítica irònica del Romanticisme i la moral burgesa. Dos joves de províncies que deixen l'entorn familiar. L'un coneix el món universitari de París, i l'altre el treball assalariat. Cadascú per la seua banda coneix l'amor... ja vorom com acabe aquesta història...
- Patètic Flaubert... Tota la vida escrivint sense parar i no va publicar més que quatre novel·les y tres contes... Amb aquest temps que tenim, tot el dia plovent, abelleix posarse a llegir. Jo també tinc una novel·la entre mans: "El perfume", de l'alemany Patrick Süskind. Aquesta novel·la, la primera que va escriure, va causar tant d'impacte que de la nit al dia es va convertir en el novel·lista europeu del moment.
- Xé, vaig a posar un poc de música... aquest disc m'agrada, m'identifico molt amb Serrat quan diu allò de "yo nacl en el Mediterráneo..." Què vols prendre Andreu?
- Posa'm un vermutet...
- Vols unas gotes d'amargant?
- Sí, fot-li unes gotetes... Així que tu, "Tauró", et consideres ciutadà Mediterrani...
- Soc veí del Mediterrani: sempre he viscut a la seua vora. Per això m'anima una espècie de vague patriotisme marítim -marítim de costa ferma, és clar-
- Aquest patriotisme em sembla molt poc solidari, però és veritat que vagament existeix aquest sentiment entre nosaltres... de ben segur que a Marsella, Nàpols, Barcelona i Atenes estan molt orgullosos de ser mediterranis.
- No hi ha per menys: junt al Mediterrani s'ha inventat allò que de més fonament té la civilització d'Occident: la ciència, la filosofia, l'art... la resta del món, en el fons, no és sinó colònia mediterrània, o colònia de colònies mediterrànies.
- Llevat d'algunes excepcions...
- Son excepcions a liquidar que ja desapareixeran.
- Altxoooo! L'altre dia parlàvem de fanatisme... Ho recordes?
- El zel que m'acompanya no és agressiu, però tanmateix, la gent no geogràficament mediterrània no acostuma a mirar-nos amb massa bons ulls. De vegades, més aviat ens obsequien amb una ostentosa displicència. ¿Potser perquè és l'única manera que tenen

de vèncer el seu complex de colonitzats? La majoria dels estrangers, posats a jutjarnos, ens troben horribles. Amb aquesta actitud, ells mateixos ens cercioren del "fet diferencial": ens defineixen com a grup diguem-ne ètnic a part. Segons ells, som envejosos, pagans, inclinats a l'obcecitat jocunda, racionalistes, avars, xerraires, alogres i llibertins, litigants, i vivim dividits en petites tribus inconciliables.

- "Tauró", tot això és de veres. Només que nosaltres no acabem de comprendre que aquestes caracteritzacions hagin de ser estimades com a consurables. Els no mediterranis tenen unes idees molt diferents sobre la moral i la vida, i per això ens reprochen coses que ans haurien d'admirar.

- Sigui com sigui, nosaltres som així, i s'ha acabat.

- Vingui va... posa'm un altre vermutet -mediterrani naturalment- i deixam-ho córrer.

- A mi tant se m'en dona, però tu ho sabs Andreu, par a alls fem olor d'oli fregit i -vergonya de vergonyes- d'all, som uns histrions insuportables, tenim una aparença totalment plebea, i a penes amagem el bandoler que tots portem a dintre. Un estranger -un bàrbar- mai no té raó: tindrà més diners, més universitats, més màquines, més menjar; però, en tant que bàrbar poc o molt redimit, mai no té raó contra nosaltres.

- ¡Que hi farom!

... és aquest:

- La fórmula es el alfa y omega de todo perfume -explicó Baldini con severidad, porque ahora quería poner fin a la conversación-. Es la indicación, hecha con rigor científico, de las proporciones en que deben mezclarse los distintos ingredientes a fin de obtener un perfume determinado y único; esto es la fórmula. O la receta, si comprendes mejor esta palabra...

... Al mismo tiempo iba sorbiendo sin pausa las fragancias nobles. Tras la botella del perfume de la esperanza, descorchó una del año 1744, llena de cálida aroma de madera que flotaba ante la casa de madame Gaillard. Y después de ésta bebió una botella de aromas de una noche de verano, impregnadas de un denso perfume floral, recogido en el lindero de un parque en Sait-Gormain-des-Près el año 1753.

Se hallaba ahora saturado de olores y sus miembros se apoyaban cada vez con más fuerza en los almohadones. Una embriaguez maravillosa le nublabla la mente y, sin embargo, aún no había llegado al final de la orgia.

GUSTAVE FLAUBERT
LA PRIMERA EDUCACIÓN SENTIMENTAL
PRESENTADO POR RAFAEL CONTE

EDICIONES DESTINO

Sus ojos ya no podían leer, hacia rato que el libro le había resbalado de las manos, pero no quería terminar la velada sin haber vaciado la última botella, la más espléndida: la fragancia de la muchacha de la Rue des Marais...

Grenouille capturó el primer aroma individual en el Hospicio de la Charité, donde logró robar, antes de que la quemaran, una sábana de la cama de un oficial del tesoro recién muerto de tisis, que lo había cubierto durante dos meses. La tela estaba empapada de la grasa del enfermo que había absorbido sus vapores como una pasta de onfleurago y pudo ser sometida directamente al lavado. El resultado fue fantasmal: bajo la nariz de Grenouille, y procedente de la solución de alcohol, el tesorero resucitó olfatoriamente de entre los muertos...

... Empujó la ventana, se introdujo en el aposento y dejó el paño a un lado. Entonces se volvió hacia la cama. La fragancia del caballo dominaba porque la muchacha dormía de bruces con el rostro enmarcado por el brazo y apretado contra la almohada, en una postura ideal para el mazazo en la nuca...

... Se guardó la maza y empezó a actuar con diligente premura. Ante todo desdobló el paño perfumado y lo extendió sobre la mesa y las sillas, cuidando de que el lado engrasado quedara encima y se mantuviera intacto. Entonces apartó la sábana del lecho. La magnífica fragancia de la muchacha, que se derramó súbitamente, cálida y masiva, no la conmovió. Ya la conocía y la disfrutaría hasta la embriaguez más adelante...

(Del llibre "El perfume", 1985)

- "La primera educación sentimental". Gustavo Flaubert. Ediciones Destino, S.A.

- "El perfume". Patrick Süskind. Seix Barral, S.A.